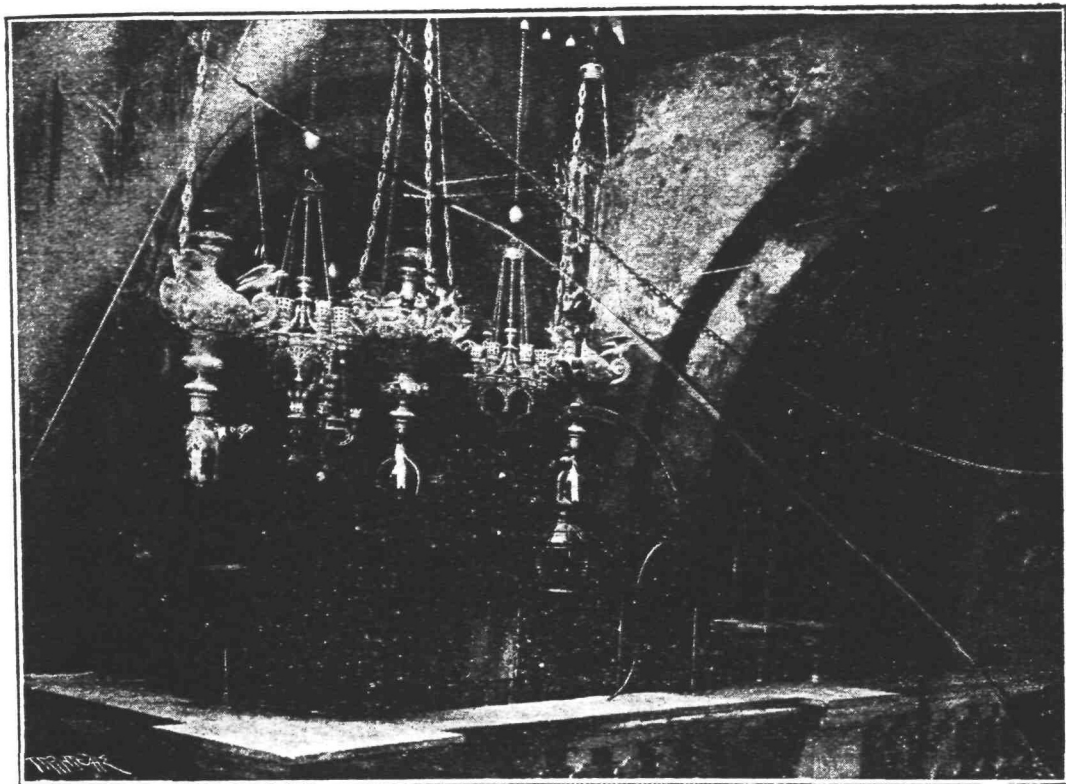

Κανδηλαί αὐτὸ τοῦ Τολλροδά

★ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ★

ΒΙΕΡΞ

θέρου τῆς καλλιτεχνικῆς ἱστορίας.

Ὁ Δανιὴλ Βιέρξ, ὡς ἀρίβεια σχεδίου καὶ λεπτότητος χρωστήρος, ὡς πνεῦμα συλλήψεως καὶ συνόλου, ἦτο κατὰ πολὺ ὑπέρτερος καὶ εὐγενέστερος τοῦ Γουσταύου Δορέ.

Ἀντιπρόσωπος τοῦ συγχρονισμοῦ ἀπέδιδε εἰς εἰκόνας τὸ θέαμα τῶν ἐορτῶν, τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν πανηγύρεων, τὰ ἐπεισόδια τῶν τελευταίων Ἰσπανικῶν πολέμων, τὰς θρησκευτικὰς πομπὰς τῆς Ἀγίας ἑβδομάδος ἐν Ρώμῃ καὶ τὰς τελετὰς τῆς Σεβίλλης. Μεγάλην ἐπιτυχίαν εἶχε κυρίως εἰς τὴν παράστασιν δι' ἐνὸς μῦθου σκίτσου τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, τοῦ χειμῶνος τῶν Παρισίων, καὶ τῆς μαγείας τοῦ θέρους τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Γαλλίας.

Πρὸ παντὸς διὰ τῶν ἀπεικονίσεων τοῦ Δὸν Παύλου τῆς Σαβοΐας, τοῦ Ζιλ Μπλὰς καὶ τοῦ Δὸν Κιχώτου, ἐξήγειρε τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ κόσμου. Ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του Οὐραμπιέττα, καὶ Γάλλος ἀπὸ τὴν μητέρα του Βιέρξ, προσέδιδε εἰς τὰς ἀπομιμήσεις τοῦ Ἰβηρικῶν πνεύματος ἐξαιρετικὴν δύναμιν καὶ χάριν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς τέχνης τοῦ Κόγια, καὶ

ἸΩΡΓΑΝΣΘΗ εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Διακωσμητικῆς τέχνης ἐν Παρισίοις ἔκθεσις τῶν ἔργων τοῦ Δανιὴλ Βιέρξ.

Διάσημος ζωγράφος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ Βιέρξ, σχεδιαστὴς πρωτότυπος καὶ

τολμηρὸς, ἀφίερσε ὅλον τὸν βίον του εἰς τὰς κινήσεις τῆς ζωῆς τῶν Παρισίων, τὰς ὁποίας ἀπεικόνισε μὲ ἀληθὴ λεπτότητα... Ρωμαντικὸς εἰς τὴν παράστασιν τοπειῶν τῶν Ἀλπεων καὶ ἄλλων μερῶν, κατέστη ὁ μαέστρος τῆς τέχνης μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων γελοιογραφιῶν τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Σύγχρονος τοῦ Γουσταύου Δορέ, ὁ Δανιὴλ Βιέρξ εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῆ παρὰ τοῦ πολλοῦ κοινοῦ, τοῦτο δὲ ἦτο καὶ ἡ αἰτία νὰ διοργανωθῇ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως εἰδικὴ ἔκθεσις, σκοπὸν ἔχουσα τὴν διάδοσιν τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ πνεύματος τοῦ ζωγράφου τούτου, ὁ ὅπου εἰς πᾶσαν γενεάν θὰ κατέχη μίαν τῶν πρώτων

μίαν φαντασίαν ιπποτικήν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Βελασκέ.

Κληρονομικῶς καὶ κατὰ τύχην ὁ Βιέρξ ἔπρεπε νὰ δοξάσῃ τὰς φάσεις τῶν μαχῶν τῶν «τύ-
ρυς» νὰ ἀποδώσῃ τὰς λαϊκὰς σκηνὰς τῆς Βα-
στιλλης καὶ τῆς Ἀνδαλουσίας, ἰδίως δὲ νὰ με-
ταδώσῃ μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ χιούμορ τὰς
ρωμαντικὰς περιπετείας τῶν ἱπποτῶν τῆς Ἰσπα-
νίας, τῶν μοναχῶν καὶ πριγκηπισσῶν μὲ τοὺς
παράξενους μεσαιωνικοὺς στηθοδέσμους των.

Ἀλλὰ ἐκτὸς τούτων, ὁ ἀκούραστος αὐτὸς ἔρ-
γάτης, εἶχε τὸν καιρὸν νὰ εἰκονογραφήσῃ θαν-
μασίως τὴν ζωὴν τῶν γαλλικῶν, ἀγγλικῶν καὶ
ἀμερικανικῶν καμπαρέ, τοὺς «Ἐργάτας τῆς θα-
λάσσης», τὸν «Ἀνθρώπον ὁ ὁποῖος γελά» καὶ
τὴν «Ἱστορίαν ἐνὸς ἐγκλημάτος» τοῦ Βίκτωρος
Οὐγκώ, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας
τοῦ Μισσελέ μὲ ἀληθὲς τάλαντον καὶ βαθεῖαν
παρατήρησιν.

Τὸ ἐλεύθερόν του σχέδιον, τὰ λεπτὰ καὶ
κομψὰ χαρακτηριστικά του κατώρθωσε νὰ τὰ

ἀποτυπώσῃ μὲ τόλμην καὶ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν
ἐπὶ τοῦ ξύλου μὲ τὰς νέας μεθόδους τῆς τέ-
χνης. Διανυγῆς καὶ πάντοτε χαρίεις, ἐπωνομά-
ζετο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του τὸ «χαριτω-
μένο μὲ τὰ μεγάλα μάτια παιδί».

Διετῆρει ἐκ τῆς Ἰσπανικῆς γλώσσης τὸν ἰδι-
αίτερον ρυθμὸν τῶν λέξεων, ὁ ὁποῖος τὸν κα-
θίστα ἀγαπητὸν εἰς τοὺς φίλους του. Εἰς τὸ
ἀτελιέ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, ἠὲ χαριστέι-
το ἐξετάζων ὅλας τὰς φυσιογνωμίας ἐνὸς λε-
πτοῦ ἥρωος τῆς «Ἐστουντιαντίας». Ἦτο ἱκανύ-
τατος εἰς τὴν κιθάραν, εἰς τὸ ἄσμα ἰσπανοα-
ραβικῆς μελοποιίας, βεβυθισμένης εἰς ἑρωτι-
κὴν λύπην καὶ στεναγμούς, ἐχώρευε δὲ ὡραῖα
τοὺς ἀραβικοὺς χορούς, παρὰ τὴν ἀκαταλλη-
λότητα τοῦ σώματός του.

Μίαν πρωτὰν ὁ μεγαλοπρεπὴς ζωγράφος προ-
σεβλήθη ἀπὸ ἡμιπληγίαν, ἔνεκα τῆς κοπιώδους
σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἐργασίας. Παρὰ τὸ
ἀτύχημά του ὅμως θαυμαστὴ ἦτο ἡ ἀντοχὴ καὶ
ἡ λεπτότης του, μὴ ἐπιθυμοῦντος νὰ λυπήσῃ
τοὺς φίλους καὶ οἰκείους του, τοὺς ὁποῖους
ἐνεκαρδίωσε καὶ τοὺς ἔδιδε πατρικὰς συμβου-
λὰς διὰ τὴν τέχνην.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ*

Ὁ πατὴρ τῆς Βάρεγκας ἦτο πολὺ ὡραῖος. ἀξιό-
πρεπής, ὑψηλὸς καὶ θαλερὸς γέρον. Τὸ πρόσωπόν
του ἦτο ροδοκόκκινον, μὲ λευκὸν μύστακα, ἐστριμ-
μένον à la Nicolas I. Μερικοὶ λευκοὶ βύστρυχοι
ἐσκίαζον τὸ μέτωπόν του καὶ εὐθυμον μειδιάμα
ἐπλανάτο εἰς τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς καὶ τὰ
χεῖλη του, ὅπως καὶ εἰς τῆς θυγατρὸς του. Εἶχε
παράστημα μεγαλοπρεπές, στήθος στρατιωτικῶς εὐ-
θυτενὲς κοσμημένον μὲ διάφορα παράσημα καὶ ἰσχυ-
ροὺς ὤμους. Ἦτο στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς ἐν τῶν
καλοῦσιν ἀσθενῶν ἐκείνων τῆς αὐστηρᾶς τοῦ Νικο-
λάου ἐποχῆς.

Ὁ ταγματάρχης ἐξηκολούθει νὰ ἀνθίσταται ἰσχυ-
ρίζομενος ὅτι ἐλησμόνησε νὰ χορεύῃ, ἀλλ' ὅμως
ἐνέδωκεν ἐπὶ τέλους καὶ μειδιῶν ἐξεκούμβωσε τὴν
ζώνην του καὶ ἔτεινε αὐτὴν μετὰ τῆς σπάθης του
πρὸς τινὰ πρόθυμον νέον, — ἐφόρεσε τὰ λευκὰ του
χειρόκτια — «πρέπει νὰ ἤμειθα ἐν τάξει» εἶπεν μει-
διῶν — ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του καὶ
ἔστησαν ἀναμένοντες. Ὅταν δὲ ἀντήχησεν ἡ μα-
ζούρα ἐκτύπησε τὸ πόδι του εἰς τὸ πάτωμα καὶ τὸ
ὑψηλὸν καὶ βαρὺ ἀνάστημά του ἐκινήθη ἐνῶ ἡ χα-
ριτωμένη σιλουέτα τῆς θυγατρὸς του ἐθιμάτιζε πα-
ραπλευρῶς αὐτοῦ καὶ ἀρέθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν
δίνην τοῦ χοροῦ. Ὅλοι παρηκολούθουν τὸ κάθε
βήμα τοῦ ζεύγους, ἐγὼ δὲ ἔχμ' ἰκνύμενον ἠὲ χαριστούμενον
νὰ τοὺς βλέπω, ἀλλὰ μὲ συγκλίνειν καὶ ἐνθουσια-

σμέν τοὺς ἐθαύμαζα. Ἰδίως μὲ συνεκίνησαν τὰ
ὑποδήματα τοῦ πατρὸς ἦσαν μετρίως ἀξίας καὶ ἐχμ'
τοῦ συρμοῦ. «Διὰ νὰ κατορθώνῃ νὰ παρουσιάσῃ τὴν
κῆρην του εἰς τὴν κοινωνίαν εὐπρόσωπον καὶ μὲ
τουαλέτας τοῦ συρμοῦ, δὲν ἀγοράζει ἀκριβὰ ὑποδή-
ματα, ἀλλὰ φορεῖ ἀπλοῦστα καὶ γυνδρολαιω-
μένα» ἐσκεπτόμην καὶ ἀκόμη περισσότερον μὲ συνε-
κίνει ἡ θεὰ των. Ἐφαίνεται, ὅτι ἄλλοτε ἐχώρευε
περίσχημα, ἤδη ὅμως καὶ τὸ σῶμα ἦτο βαρὺ καὶ οἱ
πόδες δὲν ἦσαν ἀρκούντως εὐκίνητοι πρὸς ἐκτέλε-
σιν τῶν διαφόρων βηματισμῶν τοῦ χοροῦ. Ἀλλ'
ὅμως, παρ' ὅλα ταῦτα ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς ἔκαμε δύο
γύρους, ὅταν δὲ ἐγονυπέτησε καὶ ἀνείη μειδιῶσα
καὶ διορθώνουσα τὸ φόρεμά της τὸ ὁποῖον παρέσυρε
ὁ πατὴρ της, μὲ χάριν ἐθιμάτιζε τριγύρω του, ὅλοι
παταγωδῶς ἐχειροκρότησαν. Τότε ὁ ταγματάρχης
ἀνηγέρθη μὲ κάποιαν δυσκολίαν, ἔλαβε δια τῶν δύο
χειρῶν του τὴν κῆρην του καὶ, ἀφοῦ τὴν ἠσπάσθη
εἰς τὸ μέτωπον τὴν ὠδήγησε πρὸς ἐμὲ, νομίζων
ὅτι ἐγὼ ἐχώρευα μαζί της. Εἶπα ὅτι δὲν ἤμην
ἐγὼ ὁ καθαλιέρος της. «Δὲν πειράζει!» κάμετε
ἕνα γύρον μαζί της», μοῦ εἶπε μειδιῶν εὐπρόσχη-
μως καὶ φορῶν τὴν σπάθην του. Ὅπως συμβαίνει
ἐταν μετὰ μίαν ρεύσαντα σταγόνα ἐκ πλήρους φιά-
λης, γίνονται ὅλον τὸ περιεχόμενον κατὰ ρεύματα
ὁρμητικὰ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὁ
πρὸς τὴν Βάρεγκα ἔρως ἀφύπνισεν ὅλην τὴν ἐν αὐτῇ
πρὸς ἀγάπην δύναμιν.

Περιεπτυσσόμενη τὸν κόσμον σύμπαντα διὰ τῆς

*) Τέλος.